

ὅλα τὰ ρούχα τῆς κλίνης· εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης τρεῖς ἐπιστολαὶ ἡ μὲν μία πρὸς τὸν ξενοδόχον, δι' ἧς τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὰ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του, νὰ πωλήσῃ τὰ πράγματά του διὰ νὰ πληρωθῇ διὰ τὸ ἐνοίκιον καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὰς δύο ἄλλας ἐπιστολάς τὴν μὲν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν δὲ διπλωμένην ἐν εἰδὲι κυλίνδρου περιέχουσιν καὶ ἄλλας ἐπιστολάς ἐντός, ἀπευθυνομένας· «πρὸς τὴν Κυρίαν Ἑλένην Βερνακιώτου παρὰ τῷ Ἀρσακείῳ»· ἐν ὑστερογράφῳ δὲ εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ξενοδόχον ἔλεγεν ὅτι τὸ ρεβόλβερ ἀνήκει εἰς τὸν ταγματάρχην! (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του) ἔμενε δὲ εἰς τὸ αὐτὸ Ξενοδοχεῖον καὶ οὗτος· τὰς ἐπιστολάς παρέλαβεν ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, δὲν εὐρέθησαν δὲ ἐπ' αὐτοῦ οὔτε ἐν λεπτόν· περὶ τὴν 8ην δὲ ὥραν τὸν μετέφερον ἐντός ἀθλίου κάρρου εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐνθα τὸν ἀφῆκαν ἔξωθεν, σήμερον δὲ τὴν πρωίαν γενομένης νεκροψίας ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν ἐξῆλθε τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, τὸν ἐνταφίασαν δὲ ἔξωθεν τοῦ περιτειχίσματος τοῦ νεκροταφεῖου.

II

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙΩ

Ὁ Γεώργιος Παναγιωτόπουλος ἡ Ἀράπης ἐξ Ἀθηνῶν, εἰκοσιδύο μόλις ἐτῶν, κατηγορεῖται ἐπὶ ἀναίρεσει.

Τὴν νύκτα τῆς 9—10 Μαΐου 1881 συνδικεκέδαζεν ὁ κατηγορούμενος ἐφ' ἁμάξης μετὰ φίλων· μετὰ προηγουμένας ἐπισκεψείας ζυθοπωλείων καὶ οἶνοπωλείων περιήλθεν εἰς κατὰστασιν ἐνδιαφέρουσιν. . . τὴν δικαιοσύνην, πρὸ τῆς ὁποίας σήμερον παρίσταται ὑπόδικος.

Διήρχετο ἡ ἁμαξὰ ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἑρως», ἔξω τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ παθὼν Παναγῆς Βουλγαράκης, τυπογράφος, φίλος τῶν ἐφ' ἁμάξης· εἰς ἐξ αὐτῶν προσκαλεῖ τὸν παθόντα· ὁ κατηγορούμενος ὕβριζε τὸν παθόντα, ἡ ἁμαξὰ προχωρεῖ εἰς παντοπωλεῖον, ὅπου μετ' ὀλίγον καταφθάνει ὁ παθὼν ζητῶν ἐξηγήσεις καὶ προκαλεῖ. . . μίαν πληγὴν δι' ἐγγχειριδίου εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῶν πλευρῶν ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, ἥτις μετὰ εἰκοσιέξη ὥρας ἐπιφέρει τὸν θάνατόν του.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν χωρὶς πολὺν κόπον· ὁ παθὼν ἐρωτᾷ ἀγὰ τί με ὕβρισε; » ὁ κατηγορούμενος πιδᾷ ἀπὸ τὴν ἁμαξάν, τρέχουν οἱ παρόντες νὰ τὸν κρατήσουν, ἀλλ' εἶνε ρωμαλαιοτέρος, ἀποσπᾶται, καὶ φέρει ὀρμητικὸν τὸν γρόνον του πρὸς τὸν παθόντα· ὁ παθὼν νομίζει ὅτι ἐδέχθη ἀπλούστατα γρόνον· μετ' ὀλίγον τὰ αἵματα τὸν ἐξάγουν τῆς ἀπάτης του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ φονεὺς ἀναβιδάζεται ὑπὸ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἁμαξάν του, ἐξακολουθεῖ τὰ τραγούδια του, διακόπτεται ὑπὸ ἐμετοῦ κτλ. κτλ.

Τούλάχιστον ἡ ὑπεράσπισις τείνει νὰ παραστήσῃ τὸν κατηγορούμενον ὡς περιελθόντα, ἕνεκα τῆς μέθης, εἰς παντελὴ σύγχυσιν τῶν φρενῶν· ὕβριζε, λέγει, ἀνεξαιρέτως ὅσους συνήντα καθ' ὁδόν, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀδελφόν του, κατηλικώτατα. Ἰγποδοθεῖται δ' ἐν μέρει καὶ ὑπὸ τῶν δύο πρώτων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, τῶν ἐποίων ὅμως αἱ σημεριναὶ καταθέσεις εἶνε ἀμφιβόλου πίστεως. Ἐνῷ ἄφ' ἐνὸς ἐμολογοῦσιν ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται σχεδὸν τίποτε, ἄφ' ἐτέρου προσπαθοῦσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν, ὡς ἐπωδοί, μετὰ πλείστων λεπτομερειῶν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο μεθυσμένος· ἀποσιωπῶσι δὲ τὰ περὶ τῆς ζωρότητος τῶν ἀνταλλαγείων ἐκτέρωθεν ὕβρεων καὶ τοῦ μπάτσου, τὸν ὁποῖον ἔφαγεν ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ τὸν παθόντα· αὐτὰ κατετίθησαν ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου.

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν κκ. ἐνόρκων θὰ πληροφορηθῶμεν

τὸν Παῦλον Σαμαράνδ. Ἀγνοεῖ ὅτι εἰμὶ συγγενῆς του, μόνον εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην φίλος τῆς μητρός του. Συνωμιλήσαμεν πλέον τῶν δύο ὥρων, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ, τὸ ἀγαπητὸν παιδίον μου ἔδωκε πληροφορίας τινάς, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον. Θέλετε νὰ μάθητε ποῖαν ἐντύπωσιν μοὶ ἐνεποίησεν ὁ υἱός σας, ἐξαδέλφη μου; Μὲ κατέθελεν. Ἡ ἀγάπη του πρὸς σᾶς δὲν εἶνε συνήθης, εἶνε λατρεία· ἀγαπᾷ πολὺ ἐπίσης τὸν μικρὸν ἀδελφόν του ὅσον δὲ διὰ τὸν κ. Δεσιμαῖζ. . .

— ὦ! κύριε, κύριε! διέκοψεν ἡ Κεκιλία διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, διατί ἦλθον πρὸς συνάντησίν σας. Εἰσθε σεῖς καὶ ὁ υἱός σας, οἱ μόνον μου συγγενεῖς, πᾶσα ἡ οἰκογένειά μου· ἐάν ἔχῃτε ἀνάγκην ἀληθοῦς φίλου, ἐξαδέλφη μου, οὗτος εἶνε ἐνώπιόν σας· εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, ἐάν ἡ ὑπερηφάνεια ὑμῶν ἢ κἄνεις ἄλλος λόγος δὲν σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ ἀπωθήσῃτε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν τείνω πρὸς σᾶς.

Τῆς Κεκιλίας τὸ ὥχρον καὶ ὠραῖον πρόσωπον κατέκλυσαν τὰ δάκρυα.

— ὦ! ἐξαδέλφῃ μου, ἐξαδέλφῃ μου, εἶπεν αὕτη μετ' ἀπεριγράπτου τόνου.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ κ. Δεβιλλιέρ. Τώρα, εἶπατέ μοι τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ Παύλου Σαμαράνδ.

— ὦ! εἰσθε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη μετὰ τινος ἐξάψεως.

— Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δεβιλλιέρ γλυκὰ μειδιῶν.

— Οὐδὲν δύνασθε ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ πράξητε, ἐξαδέλφῃ μου, διότι οὐδὲν νῦν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην μου· ἀλλὰ ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποίου εἰσθε ὁ μόνος συγγενῆς, ὁ Παῦλος ἔχει ἀνάγκην ὑμῶν!

Καὶ ἡ Κεκιλία ἀφηγήθη τῷ κ. Δεβιλλιέρ τὸν ὀδυνηρὸν βίον, ὃν διάγει, ἀφ' ὅτου ἐνυμφεύθη τὸν κ. Δεσιμαῖζ, καὶ τελευταῖον τοῦ ἀνταλλαχθέντας τὴν πρωίαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της λόγους.

Μακρὰ ἐπηκολούθησε σιωπὴ. Ὁ κ. Φίλιππος Δεβιλλιέρ διελογίζετο.

— Βλέπω ὅτι εἰσθε γενναία! Ὅθ' ἔχῃτε θάρρος νὰ ὑποστῇτε μεγίστην τινα θυσίαν;

— ὦ! τί δὲν θὰ ἐπραττον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου!

— Τότε δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσητε πρὸ οἰκασθήποτε θυσίας;

— Ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του;

— Μάλιστα, ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του.

— Ποῖαν λοιπὸν θυσίαν ὀφείλω νὰ κάμω;

— Νὰ ἀποχωρισθῇτε τὸν Παῦλον.

— ὦ! εἶπε.

Καὶ κατέστη κάτωχρος.

κατά πόσον ή τότε μέθη του κατηγορουμένου ήδυνήθη νά τον εύεργετήση σήμεραν. Άλλά, μά την αλήθειαν, δέν δύναμαι καλά καλά νά χωνεύσω ότι με όλίγον κρασί εις τό στομάχι καί με ένκ μαχαίρι εις την ζώνην τόσον εύκολα δύναται κάνεις νά ικανοποιητή την παλληκαριά του, — καί βρithε τό πινάκιον του Κακουργοδικείου από τοιαύτα; δί-
κας —, καί τόσον εύκολα νά του λέγη ύστερον ό νόμος :

‘Αφρώνται σοι αί άμαρτίαι !

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

‘Αναγινώσκομεν έν τή «Άρμονία» :

Τό έν Κουλουκίω δράμα έληξε τή 11 τής νυκτός του παρελθ. σαββάτου πρὸς την κυριακήν ώς συνήθως τά του είδους αὐτοῦ λήγουσιν, όπόταν καλῶς έκτελῶνται διά τής άποτίσεως, δηλονότι τῶν απαιτηθέντων λύτρων υπό τής συμμορίας του Τσιρίτογλου καί τής άπολύσεως τῶν αἰχμαλώτων εις άπόστασιν 8 περίπου ὠρών από του τόπου τής άπαγωγής.

Καί οὕτω συμμορία 32 κακούργων, φέρουσα 12—13,000 μετζητιών, τόν ιδρώτα τής εργασίας τόσων τιμίων ανθρώπων, άπέρχεται άτιμώρητος, μέχρις ὥρας τουλάχιστον, εις τό άπέναντι του Κελεμεσιού ὄρους Πενταδάκτυλος (Μπέσ βαρμάκ), ίνα καυχηθῇ ἴσως μετ’ οὐ πολὺ έν άφρόνοις σπονδαῖς ρακῆς καί ἥχοις βαγλαμά, ότι διεπράξατο μίαν τῶν θραυτετέρων ληστειών, αἵτινες από Κατιρτζή-Γιάννη μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν αναφέρονται έν τοῖς περί ληστείας χρονικοῖς.

‘Ακόμη δέν συνήλθομεν έκ τής προξενηθείσης καταπλήξεως, καί ένῷ διετελοῦμεν δικαίως υπό τās θλιβεράς έντυπώσεις του έν Κουλουκίῳ συμβάντος, νέον καί επίσης θρασυ ληστρικόν κατόρθωμα άγγέλλεται ἡμῖν ἐξ ‘Εφέσου.

‘Ο πονηρὸς καί άδάμαστος γερολήσταρχος ‘Ανδρέας, ὅστις είχε κατ’ αὐτάς μικρόν λησμονηθῇ, έλλοχεύων μεταξὺ τῶν έρειπίων τής αρχαίας ‘Εφέσου καί τῶν δασωδῶν ὄρεων του Κιρκινσε, έκαραδόκει, ὡς φαίνεται, εύκαιρίαν πρὸς καλήν τινα λείαν. ‘Η περίστασις ἦν ἤδη κατάλληλος· πάντων ἡ προσοχή ἦν έστραμμένη πρὸς την διαφεύγουσαν συμμορίαν του Τσιρίτογλου, άπασαί σχεδὸν αί ἐνέργειαι είχαν περιορισθῇ εις την σύλληψιν τῶν διά χρυσοῦ πεφορτωμένων 32 Ζεϊβέκων του Παφί. Στρατιῶται καί χωροφύλακες, ίππεῖς καί πεζοὶ είχαν τραπεῖ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν αἰχμαλωτησάντων τοὺς ἐπιβάτας τής «Βελλόνα», ὅτε περί τήν 7 1)2 μ. μ. τής Τρίτης 17 τρέχ. ὁ έκ Σάμου γηραιὸς λήσταρχος άναφανείς ἐπὶ τής μεταξὺ ‘Αγιασουλουκίου καί Κιρκιντσε ὁδοῦ συνέλαβεν ὁλόκληρον συνoδίαν χωρικών, έπιστρεφόντων έκ τῶν άγρῶν τῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων εκλέξας δύο τῶν πλουσιωτέρων άπήγαγεν αὐτοὺς εις τὰ ὄρη.

Οἱ δυστυχεῖς ἐφ’ ὧν έπесен ὁ κλῆρος οὗτος ὁ άπαίσιος, εἰσιν ὁ Χαδζή Μανώλης Πανεόγλους καί ὁ Χ. Μπουμπές μετὰ τής μικρᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ, παρ’ ὧν ζητοῦνται λύτρα 2,000 λίραι.

‘Ο Μουδῖρης Κιρκιντσε πληροφορηθείς τό γεγονός απέστειλε πάραυτα πρὸς καταδίωξιν τής συμμορίας την ὑπ’ αὐτὸν μικράν δύναμιν, είδοποίησε δέ καί τὸν έν ‘Αγιασουλουκίῳ λοχίαν τής χωροφυλακῆς ὅστις ἐξήλθεν επίσης μετὰ 4 χωροφυλάκων. Ταῦτα δέ διεμνήνθησαν καί ταῖς έν Νέα ‘Εφείῳ αρχαῖς. Τέλος καί έντεῦθεν άπεστάλη δι’ εκτάκτου άτμαμαξοστοιχίας εις ‘Αγιασουλούκιον άπόσπασμα έκ 40 ἀνδρῶν. Κατὰ νεωτέρας καί αὐθεντικᾶς εἰδήσεις ἃς ἐξ ‘Αγιασουλουκίου ἐλάβομεν χθές 4 μ. μ. οἱ λησταὶ απέλυσαν τὸν ένα έκ τῶν αἰχμαλώτων Χ. Μπουμπέ μετὰ του θυγατρίου του. λαβόντες γενναῖον χρηματικόν ποσόν, άποσυρθέντες δέ εις τό ὄρος του Κετσέ-Καλέ παρὰ τό Κοσβουνάριον ζητοῦσιν ἔτι λίρας ὅθ. 600 διά τὸν Χ. Μανόλην ὅστις εἶναι ὁ πρὸ 2

— Τοῦτο σᾶς τρομάζει, έννωῶ, υπέλαβεν ὁ κ. Δεβιλλιέρ, ἀλλ’ ὑπάρχουσιν έν τῷ βίῳ ἀνάγκαι ἃς πρέπει νά άποδεχώμεθα. ‘Ο Παῦλος θά ἦνε ὁ υἱός μου καί θά σχηματίση περιουσίαν, σᾶς τό υπόσχομαι. Μετά τινα ἔτη θά επανέλθῃ πλησίον σας πλούσιος, εύτυχής, ἔχων την πείραν του βίου, καί θά δυνηθῇ τότε νά λάβῃ έν τῇ κοινωνίᾳ, ἣτις μεταμορφοῦται την θέσιν καί τὸν βαθμόν, αἵτινα ἀνήκουν εις πάντα νοήμονα ἄνθρωπον, ὅστις θέλει νά ἦνε ὠφέλιμος εις την χώραν του.

‘Η βαρόνη ἦτο λίαν άναποφάσιτος. Ν’ αφήσῃ τὸν υἱόν της νά μεταβῇ τοσοῦτον μακράν ! Καί ἡθιάνετο έν έκυτῇ νέους φόβους, ἄλλας άνκυσχίας.

‘Ο κ. Δεβιλλιέρ προσέθεσεν ακόμη λόγους τινας οὔτινες διεσκεδάσιν τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς τής μητρὸς.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπεν, ἔχετε δίκαιον· ὀφείλω νά τὸν άπομακρύνω· εἶνε ἀνάγκη σκληρὰ εις ἡν ὀφείλω νά ὑποκύψω θά κλαίω την άπουσίαν του, ἀλλά τουλάχιστον θά ἦμαι ἥσυχος. . . Σᾶς παραχωρῶ τὸν υἱόν μου· μάλιστα συναινῶ, θά τὸν παραλάβητε. Θά ἔχω την γενναιότητα. . .
— ‘Ω ! ὑπὲρ τής εύτυχίας του ! . . .

— Θά άναχωρήσωμεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

— Τόσον γλίγωρα !

— Με περιμένουν άνυπομόνως έν Βαταυία.

— Δέν θά τὸν άγαπᾶτε πολὺ ;

— ‘Ως υἱόν μου.

— Καί ὁ Παῦλος θά σεβασθῇ καί θά σᾶς άγαπήσῃ ὡς πατέρα του.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι παρήλθον ταχέως.

‘Η Κεκιλία κρατοῦσα τὸν νεαρὸν υἱόν της από τής χειρὸς συνώδευσε τὸν κ. Βιλλιέρ καί τὸν άγαπητόν της Παῦλον μέχρι του γραφείου τῶν δημοσίων ὀχημάτων.

‘Ο άποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικὸς, εκλαυσαν πολὺ. Τὴν ἑσπέραν ἡ Κεκιλία εἶπεν εις τὸν σύζυγαν της.

— ‘Ο Παῦλος ανεχώρησε.

— Ποῦ ; ἡρώτησεν ὁ βαρόνος μετ’ αδιαφορίας.

— Εἰς ‘Ωκεανίαν.

— ‘Α ! Καί τί μέλλει νά πράξῃ ἐκεῖ ;

— Νά μάθῃ μίαν τέχνην.

ΚΑ’

EN BATAYIA:

Διέλθωμεν διάστημα δωδεκαετῆς.

‘Η Κεκιλία μένει χήρα τό δεύτερον. ‘Ο βαρόνος Δεσιμσιζ απέβίωσεν έκ παραλυσίας του έγκεφάλου· αί καταχρήσεις τὸν ἐφόνευσαν. Μετὰ την πληρωμὴν τῶν χρεῶν, ἔμεινεν εις την χήραν καί τὸν υἱόν της ὀκτώ χιλιάδων φράγκων πρόσ-
δος. Τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἶνε ὀλίγον.

‘Εάν ἔζη τρία ἢ τέσσαρα ἔτη περιπλέον, ὁ βαρόνος Δεσι-

1)2 ἐτῶν συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ Κιούρτ-Όσμάν καὶ διαφυγών.

Ἀριθ. 4584.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Δηλοποιεῖ,

Ὅτι κακόβουλοι τινες χάριν ἰδίων σκοπῶν καταστρέφουσι τὰς πανταχοῦ τῆς πόλεως τοποθεθεῖσας κρήνας, μέχρι δὲ τοῦδε ἀπὸ μικροῦ ἀνηγγέλην εἰς τὸ ὑδραυλικὸν γραφεῖον τοῦ Δήμου, ἡ καταστροφή δεκαπέντε κρηνῶν ἐκ τῶν ἐσχάτως τοποθετηθεῖσων περὶ τούτου εἰδοποιήθη ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐνταῦθα Διοικητικῆς ἀστυνομίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Ἀθηναίων δὲν ἔχει, ὡς γνωστὸν, ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἡ Διοικητ. ἀστυνομία φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἐπαρκεῖ ὅπως προλαμβάνη τοσαύτας κακόβουλους πράξεις, ἀφορώσας εἰς ἐκλογικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ φερούσας μεγίστην ζημίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν θέρους, παρακαλοῦνται οἱ συμπολίται ἡμῶν, ὅπως, συντρέχοντες τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν, ἀποῦ καὶ αὐτοὶ ἔχουσι δικαίωμα καὶ καθήκον, ἐπιβλέπωσι τὴν ἀσφάλειαν τῶν κρηνῶν καὶ καταγγέλωσιν ἡμῖν τοὺς δράστας τῶν ἀνωτέρω πράξεων.

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτέρα κακόβουλος πράξις ἐνηγγήθη εἰς τὸ δημοτικὸν ὑδραγωγεῖον περὶ τὸ Ἀμαρούσιον, ἐξ ἧς ἐθολώθη τὸ πόσιμον ὕδωρ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐλήφθη περὶ τούτου ἡ δέουσα πρόνοια, ὅπως ἐπιτηρεῖται τὸ ὑδραγωγεῖον.

Ἀθῆναι τῇ 26 Μαΐου 1883.

Ὁ Δήμαρχος

Δ. Ε. Σουτζός.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Κων(πολεις, 7 Ἰουνίου. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀσχλεῖται σχεδὸν καθ' ἐκάστην περὶ τοῦ ζητήματος τῶν εἰσκατῶν ἐν Ἀρμενίᾳ μεταρρυθμίσεων, ὧν τὸ σύνολον δὲν ἀπεφασίσθη εἰσέτι. Βεβαίονται ἐν τούτοις ὅτι πολλοὶ διονικηταὶ χριστιανοὶ διορισθήσονται εἰς Ἀρμενίαν.

Βεβαίονται ἐπίσης ὅτι ἡ Πύλη θέλει ἀπευθίνει πρὸς τὰς ὑπογραψάσας τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου Δυνάμεις διακοίνωσιν διαλαμβάνουσιν κατ' οὐσίαν ὅτι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεταρρυθμίσεων χρῆζούσης δαπανῶν μεγάλων, ἡ Πύλη παρακαλεῖ τὰς Δυνάμεις νὰ τακτοποιήσωσι τὰ ὑπὸ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἀπορρέοντα οἰκονομικὰ ζητήματα.

Ἀλεξάνδρεια, αὐθιμερόν. Ὁ Καδρὴ πασᾶς ἀνεχώρησε. Τὸ στρατοδικεῖον κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν Σολεῦμάν, ἀρχηγὸν τῶν ἐμπρηστῶν τῆς Ἀλεξάνδρειας, καὶ εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα 18 ἀξιωματικῶν συνενόχων τοῦ Σολεῦμάν.

Παρίσις, αὐθιμερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 427. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,40. Τουρκικὸν δάνειον 11,40. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 369,25. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.30.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Στρατιώτης τις τοῦ πεζικοῦ μεταβάς εἰς τὴν ἐν Ἀμπελοκήποις ἐγειρομένην ἀποθήκην τοῦ Σπύρου Πυρρῆ ἔκλεψεν ἓκ τινος κιβωτίου τοῦ ἐπιστάτου σήμερον τὴν πρωΐαν τρεῖς ὕδραγμα, ἐν 25δραχμον καὶ 1.60 εἰς χαλκόν, ἐν ζεῦγος

μαῖζ δὲν θ' ἄφινε τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του. Καὶ ἴσως τοῦτο θ' ἀπέβαινεν εἰς καλὸν τοῦ νεανίου, ὅστις ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζεται, ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του, ὁ Λέων Δεσιμαῖζ, δὲν ᾔθελε ν' ἀποκτήσῃ ἕξεις τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἡδυπαθείας, θὰ ἠδύνατο εὐκόλως ν' ἀποφύγῃ ἐπικινδύνους τινας συναναστροφὰς καὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς συνουσίας τῶν ἀέρων.

Ἡ φύσις τοῦ Λέοντος ἦν ἐκ γενετῆς κακὴ· ὁμοίαζε τὸν πατέρα του. Μάτην ἡ Κεκιλία προσεπάθησε νὰ ἐπνεύσῃ αὐτῷ ἀγαθὰ αἰσθήματα· δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἡ γόνιμος γῆ διὰ τὸν ἀγαθὸν σπόρον.

Ποία διαφορά μεταξὺ Λέοντος καὶ Παύλου. Δὲν ὁμοίαζον διόλου! Ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς τὸν πρωτότοκον ὅ,τι ἠρνήθη εἰς αὐτόν. Πόσον ἀνυπομόνως ἀνέμενε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου τῆς. Καὶ μὲ πόσῃ χαρὰν τὴν ἀνεγίνωσκεν.

Ἐν Βαταυίᾳ ὑπῆρχε μεγάλη ἐργασία.

Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ ἐξ Εὐρώπης ἰδίως ἤρχοντο πολυάριθμα πλοῖα ἀνήκοντα εἰς μεγάλους ἐροπλιστάς. Νέα καταστήματα, νέα πρακτορεῖα ἀποκαθίσταντο καὶ εὐήμερον, ἐνῶ τὰ πρὸ πολλοῦ ἀποκατεστημένα ἐπλούτου ἐκτάκτως.

Ἀπὸ πέντε ἡδὲ ἐτῶν ὁ Παῦλος Σαμαράνδ ἦτο ὁ τέταρτος συνέταγος τοῦ οἴκου τοῦ ἐξαδέλφου του, οὗ ἡ ἐταιρικὴ ὑπογραφή ἦν Φίλιππος Δεβιλλιέρ καὶ Σα.

Ὁ κ. Δεβιλλιέρ λίαν γνωστὸς καὶ ἀπὸ πολλοῦ διατελὼν

εἰς ἀμεσον σχέσιν μετὰ τῶν Βουγγησίων ἐποιεῖτο κατ' ἔτος μέγιστα κέρδη δι' ἀνταλλαγῆς προϊόντων τοῦ ἀρχαίου κόσμου μετ' ἐπείνων τῶν ὠκεανείων νήτων. Αἱ προμήθειαι αὐτοῦ ἤρχοντο ἐξ Ὀλλανδίας Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας· ἀλλὰ πολλάκις ἠναγκάζετο ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τινα ἀγγλικὸν τῆς Βεγγάλης οἶκον, ὅστις ἦν μεγάλη ἀποθήκη παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, τοῦ ὁποῦ οὗ πρῶτος ἐταῖρος ἦν ὁ Οὐίλλιαμς Γλάνδας, φίλος του.

Ἡμέραν τινὰ, πλοῖον τοῦ οἴκου Γλάνδας, ἀφίκετο εἰς Βαταυίαν, τοῦ ὁποῦ οὗ πλοίαρχος ἦν κομιστὴς ἐπιστολῆς διὰ τὸν Φίλιππον Δεβιλλιέρ. Ἀναγνούς ὁ ἔμπορος αὐτὴν ὠχρίασε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὁ κ. Οὐίλλιαμς Γλάνδας δὲν ὑπάρχει πλέον. Αἰσθανόμενος τὸ τέλος τοῦ ἔλαβε τὴν δύναμιν νὰ σᾶς γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωσε ἡ θυγάτηρ του. Ἡ δεσποινὶς Λουκία εἶναι καταλυπημένη.

— Θὰ μείνητε πολλὰς ἡμέρας ἐν Βαταυίᾳ;

— Ἐλπίζω νὰ ἀναχωρήσω αὔριον τὸ ἑσπέρας.

— Καὶ θὰ μεταβῇτε κατ' εὐθείαν εἰς Καλκούταν;

— Μάλιστα κατ' εὐθείαν.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἔλθω μαζὺ σας.

(ἀκολουθεῖ)